

Guds rike består icke i ord, utan i kraft

Guds rike består icke i ord, utan i kraft! Detta är ett allvarsamt språk. Var och en lärar ock i sitt samvete erkänna dess sanning. Den, som då vill en dag stå salig inför Guds tron, bör icke obetänksamt förgäta denna sanning, utan hellre anropa Guds Ande om nåd till besinning och allvarlig självprövning. Att »Guds rike består icke i ord, utan i kraft», är en högst angelägen påminnelse; ty först är redan varje människohjärta ett fördärvat och illfundigt ting, fullt av falskhet, lögn, bedrägeri och skrymteri, varigenom man alltid är i stor fara att bedraga sig själv med någon blott skenbar fromhet, med en munkristendom, med kunskap och bekännelse, utan att äga kristendomens sanna liv och kraft; för det andra är det ock att befara, att det språk, vi här framdragit, just utgör »ett ord i sinom tid» - eller att den tid, varuti vi nu leva, är sådan, att de kära väckta och kristna, i synnerhet på vissa orter, behöva särdeles betänka detta: Guds rike består icke i ord, utan i kraft.

Det skall visserligen på alla tider och orter alltid inom de väcktas hop finnas några, vilka skola bedraga sig själva och åtnöjas blott med ett förråd av kunskap och förstånd, samt ett sken till gudaktighet, men förneka dess rätta kraft; men det händer stundom, att hela församlingar få en sådan riktning till idel ord och kunskap, så att det blir särdeles behövt att där ihågkomma, att Guds rike icke består i ord, utan i kraft. Vi vilja icke fördölja för oss, huru det var i den församling, till vilken aposteln skrev dessa skarpa ord. Det var församlingen i Korint. Paulus hade i förstone förkunnat dem Guds råd om vår frälsning med evangeliets predikan, »icke i övertalande ord av mänsklig visdom, utan i Andens och kraftens bevisning» (1 Kor. 2), och de hade mottagit det i enfald och varit i sådan trons enfald saliga.

Men snart inrotade sig där en sådan ande, att nästan all deras uppmärksamhet var riktad blott på läran, icke på utövningen, nej, på läran, lärar och lärare; det var fråga om Paulus och Kefas och Kristus och Apollos, så att den ene sade: Jag håller mig till Paulus; den andre: Jag håller mig till Apollos; den tredje: Jag håller mig till Kefas; den fjärde: Jag håller mig till Kristus» (1 Kor. 1:a och 3: e kap). Men härvid tänkte de mindre därpå, att det stod sämre till med deras eget inre, med lärans tillämpning och kraft på hjärta och leverne, varför ock helt förskräckliga ting kunde få passera ibland dem, utan att de mycket bekymrades däröver (kap. 5:1, 2 o. följ.); nej, de voro därjämte nöjda med sig själva, »uppblåsta» (v. 2), starka och modiga under högst dåliga omständigheter.

Uti samma kapitel, där vi hämtat vår text, säger aposteln: »I ären redan mätta, I haven redan blivit rika, oss förutan haven I blivit härskare. Vi äro dårar för Kristi skull, men I ären kloka i Kristus; vi svaga, men I starka; I ärade, men vi föraktade. Men jag skall snart komma till eder, om Herren vill, och lära känna, icke de uppblåstas ord, utan deras kraft. Ty Guds rike består icke i ord, utan i kraft» (1 Kor. 4: 8, 10, 19, 20).

Nu - även där icke hela denna teckning inträffar, är det dock säkert, att vi äro mera rika på ord, än på kraft. Vi äro, Gudi lov, ganska rika på andlig lärdom, på ord och förstånd; vi hava mera andlig kunskap, än de största helgon fordom hade; man kan sannerligen säga, vad redan biskop Pontoppidan säger: »Ser jag på våra förfäder, så tycker jag, att de gjorde mer, än de visste, men vi veta mer, än vi göra. De likna en fruktsam Lea med svag syn, men vi en ofruktsam Rakel med dåligt ansikte.» Det, som därför nu vore mest behövt, vore visserligen det stycket, som heter: utövningen, verkställigheten. »Ty Guds rike består icke i ord, utan i kraft.»

Vare dock den meningen fjärran ifrån oss, som några hyst och hysa, att det, som vi hava nog av, är trons predikan, att vad som fattas oss, är helgelsens lära, att den förra är nog och tillräckligt förkunnad, och att bristerna i vår kristendom nu skola avhjälpas genom att företrädesvis predika lag och helgelse. Nej, det står ännu fast, att det är endast den förkastade, »dåraktiga predikan», trons predikan, som giver Anden (Gal. 3: 2), giver liv och kraft och sanning i helgelsen; att där gudaktigheten kraft och bevisning saknas, där fattas tro och liv i Kristus.

Men felet består däruti, att vi icke lägga ordet på hjärtat för att nu genast tillämpa, använda och verkställa det, utan samla det blott i förståndet, för att reda begreppen och få läran klar; med andra ord: att man använder

hela sin tid på vapnens smidande, polerande och ordnande, och låter fienden emellertid innehava landet, utan att använda vapnen mot honom; att man har uppmärksamheten riktad blott på läror och begrepp, varunder själva saken, som ordet yrkar, hjärtats ånger, tro och helgelse, hjärtats verkliga förtröstan, glädje, liv, kärlek och bekantskap med Gud i Kristus, och den endast därav flytande verkliga helgelsen likasom förglömmas - och (märk!) just därigenom få vi ock aldrig läran rätt klar och ren, just därigenom äro vi i fara att förlora även läran, den äkta, sanna läran. Men åtminstone sakna vi på detta sätt själva saken - Guds rike uti oss - ty Guds rike består icke i ord, utan i kraft.

Det är så långt ifrån, att vi vilja hålla lärans renhet mindre viktig, att vi tvärt om anse detta språk (»Guds rike består icke i ord, utan i kraft») just innebära hemligheten och sättet, huru man kommer till klar insikt i läran. Sök kristendomens kraft, tillämpning och verkställighet, så skall du ock få läran klar! Och så mycket av läran är för oss alla uppenbar, att man har något att börja med att tillämpa och verkställa. Begynn med detta, och innan det är verkställt, skall du förstå mera av läran. Läran är visserligen viktig, så viktig, att om den förloras, så är allt förlorat, så finnes intet, som kan bota vad oss felar; men hör och betänk! just för att få läran klar, begynn söka själva saken, kraften, tillämpningen.

Hör och förstå: man kan förlora all sann och klar insikt i läran genom ett ideligt lärande om läran. Det finnes intet bättre medel att få läran klar för sig och fast i sitt sinne, än att begynna praktisera eller vinnlägga sig om utövningen, att själv ångra synden, själv tro, själv älska, själv verkställa, vad man vet och lär. Då, först då skulle man få klarhet i läran - såsom Kristus säger: »Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå, om läran är från Gud» (Joh. 7:17); och Syrak: »De som frukta Herren, de finna det, som är rätt» (kap. 32:16). Eller skola nu blott studier och skarpsinnighet göra, vad Herren säger, att han ensam har uti sin hand att giva? Såsom då han säger: »Ingen känner Fadern eller Sonen, utom den, för vilken Sonen vill uppenbara det» (Matt. 11:27); och åter: »De skola alla varda lärda av Gud» (Joh. 6:45).

Dock får man nu ofta höra även dem vilja döma över läran och läror, som dock själva leva utan inre bättringsövning och måste bekänna, att de icke själva äro födda på nytt, icke kunna förtälja om någon sin egen omvändelse och verkligen leva fram i synder, som de själva straffa. Dessa borde dock en gång med bävan höra, vad Herren säger till dem: »Huru kan du tala om mina stadgar och taga mitt förbund i din mun, du som hatar tuktan och kastar mina ord bakom dig?» (Ps. 50:16 f.). Icke heller borde de vänta, att det ord skall hörsammas och verka på andra, vilket icke verkar något på dem själva, som förkunna det.

Men om var och en först sökte själv ordets kraft på sitt eget hjärta till sann bättring, tro och helgelse, innan han talade därom, eller åtminstone vore under de första erfarenheterna av bättringsnöd, förkrosselse och förlägenhet över sig själv - o, huru helt annorlunda skulle han icke då både tänka och tala därom än förut! Det skulle snart bliva slut på mången tvist om läran, om lagen och evangelium, om tro och gärningar, blott de tvistande å ömse sidor ginge till själva övningen, försökte sig själva på saken, sökte själva få läran till verkställighet i egna hjärtan, till tro och kärlek och kraft och helgelse.

Då skulle de erfara, huru det tillgår i den rätta bättringen; då skulle de förstå t.ex. vad Paulus menar, då han säger, att »lagen kom också in, på det att överträdelsen skulle överflöda» (Rom. 5:20), och att »synden tog anledning och verkade genom budordet i honom all begärelse» (7:5-13); då skulle de börja med eldtunga vittna om Kristus, om evangelium och tron, och bekänna med Paulus: »Jag räknar allt såsom förlust mot det överträffande i min Herre Jesu Kristi kunskap» (Fil. 3); och på Pauli fråga: »Haven I undfått Anden av lagens gärningar eller av trons predikan?» skulle de nu gärna svara: Blott »fröjd i Herren är vår starkhet» (Neh. 8:10).

Och de, som icke i dessa huvudpunkter äro ense med oss, måste icke själva försöka sig på saken, utan gå tämligen lediga från övningen och kunna icke genom någon enighetspredikan bliva ett med de trogna.

Men nu - måtte var och en gå till sig själv och i Herrens namn besinna, att Guds rike icke består i ord, utan i kraft! Vad skall du hava kristendomen till, om icke till att få dess kraft för hjärtat och levernet? Måne ock blott veta, höra, läsa, tala gör dig salig? Och när skall verkställigheten ske, om icke nu? Och vem skall göra vad ordet lär, om icke du, som också vill varda salig? Skola vi fresta Herren? »Gud låter icke gäcka sig.»

Han gör noggrann skillnad mellan ord och utövning. Kristus sade en gång (Matt. 21:28-31): »Vad synes eder? En man hade två söner, och han gick till den förste och sade: Min son, gå i dag och arbeta i min vingård. Men han svarade och sade: Jag vill icke. Sedan ångrade han sig och gick. Och han gick till den andre och sade sammalunda. Då svarade han och sade: Ja, Herre, och gick icke. Vilken av de två gjorde det fadern ville? »Sammalunda talar ock den milde Johannes: »Om vi säga, att vi hava gemenskap med honom, och vandra i mörkret, så ljuga vi och göra icke sanningen. » »Den som säger sig vara i ljuset och (t.ex.) hatar sin broder, han är ännu i mörkret» (1 Joh. 1:6; 2: 9).

Och aposteln Jakob säger: »Om en broder eller syster är naken och icke har föda för dagen, och någon av eder säger till dem: Gån i frid, värmen eder och mätten eder; men I icke given dem vad deras kropp behöver, vartill gagnar det? Så är ock tron, om hon icke har gärningar, död i sig själv» (Jak. 2:15-17). Tillämpning: När någon hör, förstår och talar om bättring, ånger, syndasorg, men själv aldrig så försökt sig på bättringen, att han blivit sorgsen, eländig, svag, usel och föraktlig i sina ögon, utan allt har gått bra, han är helt lätt, säker och obekymrad, ja, stolt och obruten, vad hjälper honom en sådan kunskap och bekännelse? Den länder honom blott till en desto rättmätigare dom.

Eller någon talar om tron och Kristus, men har ännu aldrig trott sig vara rättfärdig och salig i Kristus, eller ens sökt att kunna få tro så, utan åtnöjt sig med att alltid gå i mörker och ovisshet om sin egen benådning. Han läser Pauli ord: »Anden själv vittnar med vår ande, att vi äro Guds barn», eller katekesens ord: att man skall göra »sig försäkrad om syndernas förlåtelse»; men han själv har aldrig haft denna försäkran, och (märk!) aldrig sökt att få den! Vad är då hans tro? När han icke har och icke söker förvisning om sin benådning - vad är då hans bättring och syndakännedom? Allt är då en dröm och inbillning; ty i den rätta syndanöden åtnöjes ingen, förrän han får visshet om förlåtelse och barnaskap.

Och denna trons förtröstan förutan, vad kraft till helgelse kan han väl vänta? Annan sak är, att man icke bör vänta först kännbar förvisning och sedan tro; eller att man icke bör vänta på känslans förvisning och gå förbi ordets försäkran; nej, rätt är det att söka förvisningen i ordet och åtnöjas, om Gud icke strax giver känslor; men åtnöjas utan någon förvisning, det är säkerhetens utmärkande tecken. Vidare: en annan säger: Jag tror; men har icke genom sin tro fått barnaskapets Ande, i vilken vi ropa: Abba, Fader, d. ä. en med Gud förtrolig ande, som nu talar med Gud, umgås med Gud, glatt och vänligt, såsom barnet med sin fader - vad är då tron? Eller han har genom sin tro aldrig fått något nytt, heligt sinne, som älskar Guds lag utan tänker och talar mer om fåfängliga ting, älskar sina avgudar, sin penning, sin vällust, fortfar i sitt högmod, sin vrede och dylikt, lika ohejdad som förr - vad är då hans tro?

Eller någon talar om helgelse, gärningar och helgelse, men har själv ännu icke fått dess rot i hjärtat, den nyss nämnda trösten i Kristus, glädjen och kärleken, utan övar blott vissa antagna lysande gärningar, men lämnar sina skötesynder i ro; var det girigheten, som förr var den käraste, så är han lika girig ännu; var det högfärden, så är han lika högfärdig ännu; var det vällusten, så övar han samma vällust ännu; var det vreden eller hatet eller snikenheten, så äro de ännu lika mäktiga; när en behövande anlitar honom, så är han lika obenägen att hjälpa ännu; i handel och arbete är han lika bedräglig ännu; förolämpas han, så är han lika bitter ännu; förgår han sig emot nästan, så kan han lika litet nu som förr, böja sig, erkänna och avbedja det o. s. v.

Varuti består då helgelsen? »Vill du, o fåfängliga människa, förstå, att tron utan gärningarna är död? Tror du, att Gud är en. Däri gör du rätt; de onda andarna tro det och bäva» (Jak. 2:19-20). O, att vi betänkte: »Guds rike består icke i ord, utan i kraft. »

Detta bör dock ingalunda så förstås, som skulle i Kristi rike på jorden vara idel starkhet och helighet; nej, det finnes inga, som så mycket klaga över svaghet och brist, som just de rätt kristna; många överdådiga domare skola ock förgripa sig på dem för deras brister och skola aldrig se några kristna. Bruden får alltid med sin brudgum sjunga den visan: »Salig är den, som icke tager anstöt av mig.»

Men det är blott därom fråga, att det, som väsentligen hör till det kristna livet, måtte vara i sann övning och verk hos oss, och icke blott i ord och kunskap så att, med all skröplighet, där likväl är en verklig tro, åtminstone

en hungrande och törstande tro, ett farande efter att få visst tro sin benådning i Kristus; att där likväl är en verklig övning att döda köttet och föra ett nytt leverne; och märk! att, då det fattas i dessa stycken, då jag är trög, hård, kall, eller jag förgår mig, jag retas till vrede eller till snikenhet m.m., att jag då genom Andens tuktan kommer till ånger däröver, straffar mig själv och verkligen tänker förbättra det; att, när jag förolämpat min nästa, jag erkänner det; när jag förfördelat honom, jag gottgör det; när jag förmanas, att jag låter säga mig o.s.v.

Se, det är då icke blott ord, utan ock ordets kraft; där är den rätta tron och bättringen i övning. Och allt som då brister, det hör under det stycket: Förlåt oss våra skulder etc. Ett sådant liv är ändå fört i Gud, och en sådan själ bör veta, att hon, mitt i all sin skröplighet, dock är ett saligt nådebarn, och att Kristi rättfärdighet överskyler både hennes person och hennes leverne, så att hon dock är för Gud rättfärdig, helig, tacksam och salig.

Vad det ordet kraft angår, som här står (»Guds rike består icke i ord, utan i kraft»), så bör först märkas, att här menas icke människans kraft, utan ordets kraft på människan eller det verk, som ordet verkar uti oss; således, även då det verkar svaghet, att man så må säga - då det verkar syndanöd, sorg och klenmodighet, som är lagens verk, så hör också det till Guds rike. En annan gång verkar det tro, hugsvalelse, starkhet eller »rättfärdighet, frid och fröjd i den helige Ande», och detta är Guds rike uti oss.

Men har jag blott ordets kraft, så är det gott och nyttigt, evad jag då känner mig svag eller styrkt - »när jag är svag, då är jag stark», säger Paulus (2 Kor. 12) - ty när jag själv blir till intet och Kristus blir allt, så är det rätta vägen till »Guds starkhets makt» (Ef. 6:10). Ja, även när de kära kristna klaga, att de ingen kraft hava av ordet utan känna sig torra, tomma, kalla, döda, ja, de bekymras över, att de icke nog bekymras däröver, så hava de likväl även då en välsignad kraft av ordet; under tiden kan ingenting så utblotta dem på all egen tröst, kan ingenting så förödmjuka, som just denna ömkliga erfarenhet - och där icke ordet verkar har man inga sådana bekymmer.

För det andra: om du är eländig och svag och nu söker kraft, sök den aldrig utom genom ordet - försök aldrig att arbeta på ditt hjärta, det hjälper alls intet - nej, vill du hava kraft, så hör och betrakta blott så länge ordet om Kristus, under bön till Gud om dess kraft, till dess du åter blivit riktigt tröstad och förvissad om Guds nåd, så är du på stunden stark; ty det blir vid det, som skriften säger: »Fröjd i Herren skall vara eder starkhet»; och åter: »Detta är den seger, som har övervunnit världen, vår tro»; och i Heb. 11: e kap. står över tjugo gånger: Genom tron - den vissa tillförsikten om, att de tacktes Gud - varigenom de forna helgonen förmått allt.

Måtte nu alla kristna, samt de kära väckta och sökande, väl minnas detta språk: Guds rike består icke i ord, utan i kraft - och därav lära, dels att för sitt eget liv tidigt giva akt på, att de må få ordets kraft och icke åtnöja sig med kunskap och ord, dels ock att i all tidens förbistring av olika meningar aldrig taga råd av andra, än dem, som bevisa sig själva hava ordets kraft på sina hjärtan, själva försökt sig på dess verkställighet; ty det allena är rätta skolan, där man lär att riktigt förstå och förklara ordet.

– C-O Rosenius

(Sjunde årgången, år 1848)

© Pietisten 2025

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikets tillväxt.

www.pietisten.com